

Ioana
d'Arc

Fecioara din Orléans

Micii mei
EROI

LITERA
mică

București
2020

Dacă ți-aș povesti că datorită mie Franța a reușit să-și recapete pacea după un război nemilos împotriva Angliei, care a durat mai bine de un secol, în mod sigur ți-ai imagina că sunt o mare luptătoare, puternică și de temut... Adevărul este că am fost o fată ca oricare alta, care, deși n-a luptat niciodată pe câmpul de luptă, nici n-a omorât pe nimeni, a reușit să pună capăt Războiului de 100 de ani.

Fiindcă eram fată, și încă foarte tânără, unii m-au considerat nebună. Cu toate acestea, nu m-am îndoit niciodată de mine însămi, nici nu m-am dat bătută, ceea ce m-a ajutat să obțin lucruri incredibile. Mă numesc Ioana d'Arc, dar sunt cunoscută și ca „Fecioara din Orléans“, și, în scurta mea viață, mi-am ajutat țara, chiar dacă asta a însemnat să mă pun singură în pericol.

Dacă vrei să știi cum am făcut, continuă să citești.

Iată povestea mea.

M-am născut în 1412 la Domrémy, un sat situat în nord-estul Franței. Mulți mă cunosc sub numele de Ioana d'Arc, dar nu pentru că m-aș fi priceput să trag cu arcul, ci pentru că acela era numele de familie al tatălui meu.

El și mama erau țărani și, cum pe câmp era mereu mult de muncă, ne dădeau diverse sarcini mie și celor patru frați ai mei.

- Ioana, du-te să mai cauți paie pentru grajd.
- Vin imediat, tată.
- Pune-l în căruță. Știi să mâni calul, nu-i așa?

Trăiam liniștiți și fericiți. Asta în ciuda faptului că, **pe vremea când m-am născut, țara mea purta deja de 75 de ani un război teribil** împotriva Angliei, care voia să stăpânească teritoriile franceze. Din fericire, până atunci bătăliile fuseseră duse întotdeauna departe de satul nostru.

Cu toate acestea, în jurul nostru se vedeau efectele războiului. În multe case lipsea mâncarea. În plus, foarte puțini copii se puteau duce la școală, fie pentru că în satele lor nu exista așa ceva, fie pentru că trebuiau să stea acasă și să-și ajute părinții. Eu nu m-am dus niciodată la școală, nici n-am învățat să citesc, dar **m-am străduit să învăț cât am putut observând lucrurile din jurul meu.**

- Mamă, avem trei biscuiți și suntem patru. Ce facem?
- Păi, va trebui să-ți folosești mintea și cunoștințele de matematică pentru a-i împărți.

- De acord. Dacă împărțim la patru fiecare biscuit, vom avea douăsprezece bucăți. Fiecare va primi atunci trei bucăți!

- Foarte bine! Ești foarte isteată, Ioana. Știi să găsești mereu cea mai bună soluție pentru fiecare problemă.

Părinții mei făceau eforturi pentru ca veștile despre război să nu ajungă la mine și la frații mei, fiindcă **nu voiau să ne îngrijorăm prea mult**. Imaginați-vă cât de crunt și de teribil a fost, căci a durat mai bine de 100 de ani și multe persoane au murit în acele lupte. Așa că, oricât se străduiau părinții noștri să nu ne spună nimic, era inevitabil ca, pe stradă, lumea să nu vorbească despre asta.

- Tată, o prietenă mi-a spus că anul acesta nu va fi la fel ca în alți ani. Că s-au dat multe lupte și au murit mulți francezi prin apropiere. Se mai spune că satul nostru este înconjurat de trupele engleze.

- Uită-te la cârdul acela de rândunici, Ioana! Pleacă pentru că vine toamna. Și fac același lucru în fiecare an.

- Nu despre asta vorbesc!

- E mai bine să nu vorbim despre nenorocirea asta, Ioana. Nu putem face nimic pentru a îndrepta lucrurile și, prin urmare, e inutil să ne văităm.

- Dacă spui tu...

